

Svanuće

Glasnik Kristove Prisutnosti

SVANUĆE

OŽUJAK - TRAVANJ 2026

SADRŽAJ

Glavni članak.....	2
Spašeni Krvlju	2
Proučavanja Biblije	14
Dvije velike zapovijedi	14
Vježbanje u pobožnosti	17
Davanje drugima	20
Jedan u Kristu Isusu.....	23
Čekanje Božjeg Kraljevstva.....	26
Kršćanski život i nauka.....	29
Nagrada za službu	29
Datum Gospodnje Večere 2026.	38

Slijedite u svojoj Bibliji

March – April Croatian Dawn

Printed in USA

Spašeni Krvlju

“Neka uzmu krvi i poškrope oba dovratnika i nadvratnik kuće u kojoj se bude blagovalo.”

2. Mojsijeva 12:7

Dok ulazimo u proljetne mjesece ožujak i travanj, kršćani iz svih dijelova svijeta okupit će se kako bi odali poseban spomen na smrt i uskrsnuće našeg Gospodina Isusa Krista. Otprilike u isto vrijeme, Židovi će se također okupiti kako bi proslavili blagdan Pashe.

Svaka skupina koristi svoje kalendare i dugogodišnje tradicije kako bi odredila točno vrijeme za slavljenje ovih vjerskih prigoda. Ponekad ovi događaji mogu biti u razmaku od nekoliko dana, a ponekad i nekoliko tjedana. Prema biblijskom zapisu, izraelsko pashalno janje klano je 14. dana njihova mjeseca Abiba, kasnije nazvanog Nisan. (5. Mojsijeva 16: 1; Nehemija 2: 1) To odgovara našim mjesecima, ožujku ili travnju, ovisno o godini.

Iako i kršćani i Židovi slave ove važne događaje u ovo doba godine, malo tko razaznaje pravo značenje i značaj Isusove smrti i uskrsnuća, koji je umro kao Spasitelj ljudskog stvorenja bolesnog grijehom. Malo tko također razaznaje puno značenje židovske Pashe. Apostol Petar objasnio je da je većina slijepa

za cijenjenje dubokih Božjih stvari. „ Doista, po spoznaji njega, koji nas pozva slavom svojom i krepošću, božanska nas je snaga njegova obdarila svime za život i pobožnost. ... A tko toga nema, slijep je, kratkovidan; zaboravio je da je očišćen od svojih prijašnjih grijeha.“ — 2. Petrova 1: 3, 9

Božje upute

U vrijeme kada je zapisan naš istaknuti odlomak iz Svetog pisma, izraelski narod bio je u ropstvu u Egiptu. Kad je došlo pravo vrijeme, Bog je naredio Izraelcima da krvlju zaklanog pashalnog janjeta poškrope „oba dovratnika i nadvratnike kuća“. Također im je rečeno da ispeku janje i jedu ga s beskvasnim kruhom i gorkim zeljem. (2. Mojsijeva 12: 8) Ukupno značenje ovog teksta također pruža druge važne detalje i vidokruge u vezi s Božjim posebnim uputama Izraelcima.

Čitamo: „JAHVE reče Mojsiju i Aronu u zemlji egipatskoj: ‘Ovaj mjesec neka vam bude početak mjesecima; neka vam bude prvi mjesec u godini. Ovo objavite svoj zajednici izraelskoj: Desetog dana ovoga mjeseca neka svatko za obitelj pribavi jedno živinče. Tako, jedno na obitelj. Ako je obitelj premalena da ga potroši, neka se ona priključi svome susjedu, najbližoj kući, prema broju osoba. Podijelite živinče prema tome koliko koja osoba može pojesti. Živinče neka bude bez mane, od jedne godine i muško. Možete izabrati bilo janje bilo kozle. Čuvajte ga do četrnaestoga dana ovoga mjeseca. A onda neka ga sva izraelska zajednica zakolje kad se spusti suton.’”—2. Mojsijeva 12: 1-6

Zaklano janje

Ove izričite upute sadrže veliku količinu znakovite simbolike. Na primjer, spominjanje „zemlje egipatske“ ukazuje na Sotoninu trenutnu vlast nad zemljom i njezinim ljudima. „U onima kojima bog ovoga svijeta [Sotona] oslijepi pameti nevjerničke da ne zasvijetli svjetlost evanđelja slave Krista koji je slika Božja.“ — 2. Korinćanima 4: 4

„Početak mjeseci“ je osnova za izračunavanje točnog dana kada se trebala slaviti Pasha. Mladi mjesec najbliži proljetnoj ravnodnevnicu označavao je početak prvog židovskog mjeseca, Abiba. Žrtveno janje trebalo je biti odabrano „desetog dana“ prvog mjeseca. To je ukazivalo na Isusov budući dolazak u Jeruzalem kao „Jaganjca Božjega, koji odnosi grijeh svijeta“, i u ispunjenju Zaharijinog proročanstva. (Matej 21: 1-9; Ivan 1: 29; Zaharija 9: 9) Nadalje, uzimajući u obzir izvješće u 12. poglavlju 2. Mojsijeve, janje je trebalo biti jednogodišnji mužjak i bez mane. To je ilustriralo Isusovo savršenstvo kao budućeg besprijekornog „Jaganjca Božjega“. (1. Petrova 1: 19) Pashalno janje zatim je zaklano „četrnaestog dana istog mjeseca“ i jelo se iste noći. Pashalni blagdan, koji se naziva i „blagdan beskvasnih kruhova“, počinjao je sljedeći dan i trajao sedam dana.—2. Mojsijeva 12: 15-17

Prvorodenci—pod krvlju

Nadalje u ovim uputama, čitamo: „Te ću, naime, noći ja proći egipatskom zemljom i pobiti sve prvorodence u zemlji egipatskoj – i čovjeka i životinju. Ja, JAHVE, kaznit ću i sva egipatska božanstva. Krv neka označuje kuće u kojima vi budete. Gdje god spazim krv, proći ću vas; tako ćete vi izbjeći biču zatornomu

kad se oborim na zemlju egipatsku. Taj dan neka vam bude spomen-dan. Slavite ga kao blagdan u čast JAHVI. Svetkujte ga po trajnoj uredbi od koljena do koljena.“ —2. Mojsijeva 12: 12-14

U ovim stihovima spominje se prolazak kroz egipatsku zemlju „noću“. To oslikava tamnu noć grijeha i smrti kroz koju Božji narod prolazi od Pedesetnice. (Kološanima 1: 13; 1. Petrova 2: 9) „Prvorođenci“ prikazuju „crkvu prvorođenih, koji su zapisani na nebu“. Oni su pod krvlju Jaganjčevom i nastoje imati udio u nebeskoj mijeni Kristova kraljevstva.—Hebrejima 12: 23

Prvorođenci Izraelovi kasnije su zamijenjeni za cijelo pleme Levijevaca, koje se smatralo Božjim. „JAHVE reče Mojsiju: ‘Ja, evo, uzimam Levijevce između Izraelaca namjesto svih prvorođenaca – onih koji otvaraju materinju utrobu kod Izraelaca. Moji su, dakle, Levijevci! Meni, naime, pripada svaki prvorođenac. Onoga dana kad sam pobio sve prvence u zemlji egipatskoj, sebi sam posvetio sve prvorođence u Izraelu – i od ljudi i od stoke. Oni su moji. Ja sam JAHVE’”—Brojevi 3: 11-13

Spomendan ili sjećanje

Krv simbolizira život, a kada je pashalno janje zaklano, predstavljala je žrtvovani život. (3. Mojsijeva 17: 11) Krv žrtvovanog janjeta zatim je korištena u skladu s božanskom voljom kako bi predstavljala dragocjenu krv našeg Gospodina Isusa koja će se mnogo stoljeća kasnije primijeniti u ime ljudske obitelji bolesne grijehom. Žrtvena krv našeg Gospodina jedino je sredstvo kojim se možemo spasiti od smrtne kazne koja je izrečena Adamu i Evi zbog njihove neposlušnosti Božjem zakonu.—1.

Petrova 1: 18. 19; Otkrivenje 1: 5

Bog je naredio izraelskom narodu da pamte određeno vrijeme ovog događaja i da ga svake godine obilježavaju kao uspomenu. Rekao je: „Taj dan neka vam bude spomen-dan.“ (2. Mojsijeva 12: 14) Ovo služi kao prikaz većeg Spomendana kojeg je Isus uspostavio kada su se on i njegovi učenici okupili u gornjoj sobi. U to vrijeme, zamolio ih je da podijele kruh, za koji je rekao da predstavlja njegovo tijelo, i čašu, koja je predstavljala njegovu žrtvenu krv. Zatim im je rekao: „Ovo činite meni na spomen.“ (1. Korinćanima 11: 23-26) Nekoliko sati kasnije umro je za grijehе svijeta.

Citirajući Lukin izvještaj, čitamo: „I [Isus] uze kruh, zahvali, razlomi i dade im [učenicima] govoreći: ‘Ovo je tijelo moje koje se za vas predaje. Ovo činite meni na spomen.’ Tako i čašu, pošto večeraše, govoreći: ‘Ova čaša novi je Savez u mojoj krvi koja se za vas proljeva.’”—Luka 22: 19, 20

Pošasti

Kad je Božji sat vjekova otkucao, označio je vrijeme za oslobođenje Izraelaca iz egipatskog ropstva. Njihovo dugo očekivano oslobođenje je stiglo. Međutim, faraon i njegovi gospodari nisu bili voljni osloboditi ih. Odbili su pustiti Izraelce da odu u obećanu zemlju Kanaan. Jednu za drugom, Gospodin je slao razne pošasti na egipatski narod, ali im je dao olakšanje kada je njihov faraon tražio milost i davao obećanja koja nije namjeravao ispuniti. Vidi 2. Mojsijevu, poglavlja 7-10.

Konačno, Božji sluga Mojsije najavio je desetu i posljednju pošast. Velika nesreća zadesit će

prvorođence u svakoj egipatskoj obitelji i svi će umrijeti u jednoj noći. U domovima najskromnijih seljaka, kao i u faraonovoj palači, diljem Egipta zavladat će velika žalost i oni će rado pustiti Izraelce.—2. Mojsijeva 11: 1-8

Vjerno Mojsijevoj objavi: „O ponoći JAHVE pobije sve prvorođence po zemlji egipatskoj: od prvorođenca faraonova, koji je imao sjediti na prijestolju, do prvorođenca sužnja u tamnici, a tako i sve prvine od stoke. Noću ustane faraon, on pa svi njegovi dvorani i svi Egipćani, jer se strašan jauk razlijegao Egiptom: ne bijaše kuće u kojoj nije ležao mrtvac. Faraon pozva u noći Mojsija i Arona te im reče: ‘Ustajte i odlazite od moga naroda i vi i vaši Izraelci! Idite! Ođajte štovanje JAHVI, kako ste tražili. Pokupite svoju i sitnu i krupnu stoku, kako ste zahtijevali: idite pa i mene blagoslovite!’ Egipćani nagonili narod da brže ide iz zemlje, ‘jer izgibosmo svi’, govorahu oni.“—2. Mojsijeva 12: 29-33

Spremni za putovanje

U 2. Mojsijevoj, poglavljima 7-10, navodi se da su prve tri pošasti bile zajedničke svima u egipatskoj zemlji, uključujući i područje u kojem su živjeli Izraelci. Međutim, sljedećih šest pošasti pogodilo je samo područja koja su naseljavali Egipćani. Deseta i posljednja pošast proglašena je zajedničkom cijeloj egipatskoj zemlji, uključujući i dio dodijeljen Izraelcima, koji su bili pod krvlju.

Međutim, Izraelcima je bilo naloženo da pokažu svoju vjeru i poslušnost Božjoj volji tako što će prinijeti žrtveno janje čijom krvlju treba poškropiti nadvratak i dovratnike svojih vrata, a meso pojesti iste noći, s gorkim zeljem i beskvasnim kruhom. Imali

su punu vjeru da zbog janjeće krvi na nadvratnicima i dovratnicima svojih domova, ostajući "pod krvlju", neće sudjelovati u nesreći kada Bog udari smrću prvorodence Egipta. Oni koji su jeli janje čekali su sa štapom u ruci i opasani za putovanje, očekujući da će Bog natjerati Egipćane da ih puste.—2. Mojsijeva 12: 7-13

Značajke zakona

Izraelcima je bilo zapovijedeno da se svake godine sjećaju i slave ovaj blagdan Pashe koji im je Bog dao preko Mojsija. Bio je to jedan od njihovih najvećih narodnih spomendana, a Židovi u svim dijelovima svijeta ga još uvijek slave kao pokazatelj mjere svojeg poštovanja prema značenju ovog drevnog običaja.

Mnoge značajke Mojsijevog zakona bile su božanski osmišljene kako bi nagovijestile razne blagoslove koji će se izliti na sve obitelji na zemlji u Božje određeno vrijeme i pravilnim redoslijedom. U slučaju proslave Pashe, smrt janjeta nagovijestila je Isusovu smrt kao savršenog čovjeka. Škropljenje krvlju janjeta simboliziralo je pripisivanje zasluga Isusove otkupne žrtve klasi preminulih tijekom ove noći grijeha i smrti. Kao što je bio slučaj s Izraelcima, upravo je ta klasa „prvorodjenih“ prva imala dobrobit od prolivene krvi janjeta. (1. Ivanova 1: 7; Efežanima 1: 3-7) Blago onima čije oči vjere vide da je Isus doista bio Jaganjac Božji. Pomoću Isusove krvi omogućeno je poništavanje Adamovog grijeha plaćanjem Adamove kazne, kazne u kojoj je cijeli svijet izgubio Božju naklonost i došao pod božansku kaznu smrti.

Kako bi se ovo prokletstvo smrti i popratne muke

tuge i boli mogli ukloniti, nužno je osigurati zadovoljštinu pravde. Kao što Sveto pismo kaže: „Dakle, grijeh jednoga [Adama] – svim ljudima na osudu, tako i pravednost Jednoga [Isusa] – svim ljudima na opravdanje, na život!“—Rimljanima 5: 18

Prvine

Potaknut Božjim Duhom Svetim, Ivan Objavitelj je napisao: „I vidjeh: gle, Jaganjac stoji na gori Sionu, a s njime sto četrdeset i četiri tisuće – na čelima im napisano ime njegovo i ime Oca njegova! I začujem s neba glas, kao šum voda mnogih i tutnjavu silna groma; glas taj koji začuh bijaše kao glas citraša što sviraju na citrama. Pjevali su pjesmu novu pred prijestoljem i pred četiri bića i pred starješinama. Nitko ne mogaše naučiti te pjesme doli one sto četrdeset i četiri tisuće – otkupljeni sa zemlje. Ti se ne okaljaše sa ženama, djevcu su! Oni prate Jaganjca kamo god pođe. Otkupljeni su od ljudi kao prvine Bogu i Jaganjcu.“—Otkrivenje 14: 1-4

Ove nadahnute Božje riječi ukazuju na proslavljenog Krista, glavu i tijelo, kao „prvine Bogu i Jaganjcu“. To nagoviješta da će biti i „naknadnih plodova“ u konačnom planu i svrsi našeg voljenog Nebeskog Oca. To je doista tako. Božja je namjera bila spasiti svu djecu Izraelovu, ne samo prvorodence. Kao narod, oni su predstavljali cijelu ljudsku obitelj, kojoj će se dati prilika da se uskladi s Bogom i da im se daruje vječni život u budućoj obećanoj zemlji - obnovljenoj savršenoj Zemlji.

Tako je Gospodin preko Mojsija čudesno oslobodio cijeli izraelski narod. Vodio ih je prolazom preko Crvenog mora koji je za njih posebno pripremila božanska sila koja je upravljala vjetrovima i plimom.

(2. Mojsijeva 14: 21-30) Niti jedan Izraelac nije ostavljen. Ovaj divan događaj prikazuje konačno oslobođenje cijelog svijeta od Sotonine moći. Svima će biti dana prilika da se usklade s pravednim zakonima koji će biti uspostavljeni pod upravom Kristove buduće vladavine nad zemljom. Zaista, možemo ponoviti riječi koje je napisao apostol Pavao kada je rekao da je Krist Isus onaj „koji sebe samoga dade kao otkup za sve. To je u svoje vrijeme dano svjedočanstvo.”—1. Timoteju 2: 6

Dva ispunjenja

Izbavljenje od smrti ovisilo je o tome hoće li prvorodenci Izraela ostati pod krvlju janjeta kada ih Božji anđeo smrti prođe. Oni su bili jedini koji su bili pod krvlju i koji su bili podložni smrti. Svi su bili izbačeni te noći kao što je prikazano u slici Pashe. Kao takvi, prvorodenci Izraela bili su neposredni uživateli škropljenja krvlju janjeta.

Tijekom ovog kršćanskog doba, Isusovi sljedbenici su također pod krvlju. Prihvatili su zaslugu Isusove krvi i pod njezinom su zaštitom. (1. Ivanova 1: 7) Pozvani su unaprijed od svijeta. Otvorile su im se oči razumijevanja za spoznaju njihovog stanja grijeha i ropstva te potrebe za oslobođenjem. (Efežanima 1: 18) Odgovorili su na čudesnu Božju milost i predstavili mu svoje živote u potpunom posvećenju. (Rimljanima 12: 1) Zbog svoje vjere u prolivenu krv „Jaganjca Božjega“, imaju zajedništvo s „Ocem i Sinom njegovim Isusom Kristom“.—1. Ivanova 1: 3

Apostol Pavao objašnjava da posvećenje u sadašnjem dobu označava krštenje u Isusovu smrt. „Ili zar ne znate: koji smo god kršteni u Krista Isusa, u smrt smo njegovu kršteni. Krštenjem smo dakle

zajedno s njime ukopani u smrt da kao što Krist slavom Očevom bî uskrišen od mrtvih, i mi tako hodimo u novosti života. Ako smo doista s njime srasli po sličnosti smrti njegovoj, očito ćemo srasti i po sličnosti njegovu uskrsnuću.“—Rimljanima 6: 3-5

Od najveće je važnosti da oni koji su predali svoje živote Bogu ostanu pod dragocjenom krvlju škropljenja. Izlazak iz ovog stanja milosti značio bi zanemarivanje milosrđa našeg voljenog Nebeskog Oca. To bi značilo da ne cijene njegovu dobrotu ili svoj udio u spasonosnoj moći Isusove krvi. „Jer ako svojevoljno griješimo pošto primismo spoznanje istine, nema više žrtve za grijehe.“—Hebrejima 10: 26

Oslobođenje cijelog svijeta

Članovi „crkve prvorodenaca“ primili su zaslugu Isusove krvi prije svijeta. Krist „uđe u samo nebo: da se sada pojavi pred licem Božjim za nas.“ (Hebrejima 9: 24) Kada crkva bude potpuna, zasluga ili vrijednost krvi našeg Spasitelja postat će dostupna cijeloj ljudskoj obitelji. Isus je rekao: „Ja sam pastir dobri i poznajem svoje i mene poznaju moje, kao što mene poznaje Otac i ja poznajem Oca i život svoj polažem za ovce. Imam i drugih ovaca, koje nisu iz ovog ovčinjaka. I njih treba da dovedem i glas će moj čuti i bit će jedno stado, jedan pastir.“—Ivan 10: 14-16

Druga velika blagodat koja se dogodila u egipatskoj zemlji bilo je oslobođenje cijelog izraelskog naroda kada ih je Mojsije poveo preko Crvenog mora. Ovaj osobit događaj prikazuje konačni oporavak cijele ljudske rase od ropstva grijeha i smrti. Obećani blagoslovi bit će dostupni svijetu pod uspostavom

Kristovog kraljevstva i uvjetima Novog saveza. (Jeremija 31: 31-34) U to vrijeme, svima koji žele slijediti pravednost i slušati većeg Mojsija - našeg Gospodina Isusa - bit će dodijeljena životna prava koja su izgubljena zbog Adamovog grijeha.—5. Mojsijeva 18: 15-19; Djela apostolska 3: 20-25

Duga noć grijeha i smrti proći će i doći će slavno jutro oslobođenja. (Psalmi 30: 5) Krist, glava i tijelo, povest će i osloboditi sav Izrael, sav Božji narod. U to vrijeme svi će razumijeti i radosno poštovati, slaviti i pokoravati se Božjoj volji.—Djela apostolska 15: 16, 17; Rimljanima 11: 26-36

Krist, naša Pasha

Kad je apostol Pavao pisao braći u Korintu, rekao im je: „Očistite stari kvasac da budete novo tijesto, kao što i jeste beskvasni jer već je žrtvovana Pasha naša, Krist. Zato svetkujmo, ne sa starim kvascem ni s kvascem zloće i pakosti, nego s beskvasnim kruhovima čistoće i istine.“—1. Korinćanima 5: 7, 8

U ovom odlomku iz Svetog pisma, apostol se obraćao „crkvi prvorodenaca“ čija su imena zapisana na nebu. (Hebrejima 12: 23) Opominjao ih je da se očiste od svakog grijeha i nepravde, što je predstavljeno kvascem zlobe i bezakonja. Umjesto toga, trebali su tražiti pravednost i istinu, što je prikazano jedenjem beskvasnog kruha.

Jedući simbolično janje, prisvajamo Kristove zasluge za sebe. Također se „zaodjevamo“ u Krista koliko god možemo, čime se preobražavamo u njegovu slavnu sliku i karakter. (Rimljanima 12: 2; 13: 14; Galaćanima 3: 27) Hranimo se njime baš kao što su se Židovi hranili pashalnim janjetom. Gorko zelje,

koje je pomagalo i raspirivalo doslovne apetite Izraelaca, bilo je prikaz naših gorkih iskustava i kušnji. Ono nam je dano kako bismo odvikli svoje naklonosti od zemaljskih stvari i daje nam sve veći apetit da se hranimo janjetom i beskvasnim kruhom Istine.

U svijetu nemamo „trajna grada“. Umjesto toga, kao stranci i putnici, idemo sa štapom u ruci i opasani za putovanje u nebeski Kanaan. (Hebrejima 13: 14; 1. Petrova 2: 11) Svi slavni blagoslovi koje naš voljeni Nebeski Otac čuva za crkvu prvorodenaca bit će dani onima koji su vjerno prihvatili „Jaganjca Božjega“ i zaslugu njegove spasonosne krvi.—Efežanima 1: 3-7

Čuvajmo blagdan

Uskoro će se mnogi ponovno okupiti kako bi obilježili Spomendan Isusove smrti kao velikog pashalnog janjeta. Dok i ove godine slavimo blagdan, radujmo se dragocjenoj krvi Isusovoj koja je prolivena za nas i o kojoj će se svijetu svjedočiti u svoje vrijeme. „A Bog mira, koji po krvi vječnoga Saveza od mrtvih izvede velikoga Pastira ovaca, Gospodina našega Isusa, osposobio vas za svako dobro djelo da vršite volju njegovu, činio u nama što je njemu milo, po Isusu Kristu, komu slava u vijeke vjekova. Amen.“—Hebrejima 13: 20-21 ■

Dvije velike zapovijedi

Ključni stihovi: „Tada pristupi jedan od pismoznanaca koji je slušao njihovu raspravu. Vidjevši da im je dobro odgovorio, upita ga: ‘Koja je zapovijed prva od svih?’“ Marko 12:28

Izabrani stihovi: Marko 12:28-34

Prije današnje lekcije, Isus je u hramskom dvorištu suočen s glavnim svećenicima i starješinama, koji su ga ispitivali kojim autoritetom propovijeda. (Marko 11: 27, 28) Kao odgovor, Isus im je ispričao prispodobu o zlim vinogradarima, u kojoj su zli čuvari ubili zemljoposjednikovog sina. Kroz prispodobu, Isus je jasno identificirao židovske vjerske vođe kao one koji će ubiti Božjeg Sina kako bi zadržali svoju moć i autoritet nad ljudima. Isus je odgovorio, kako je zapisano u Matejevom evanđelju: "Zato će se – kažem vam – oduzeti od vas kraljevstvo Božje i dat će se narodu koji donosi njegove plodove!"—Matej 21: 43

Razliučeni zbog toga, farizeji i drugi židovski vođe pokušali su Isusa uhvatiti u zamku raznim pitanjima. Farizeji su pitali je li dopušteno plaćati danak caru, na što je Učitelj odgovorio: „Caru podajte carevo, a Bogu Božje!“ (Marko 12: 13-17) Saduceji su tada pitali Isusa koji će od sedmorice braće koji su se oženili istom ženom biti njezin muž u njegovu

kraljevstvu. Zbog njihovog nevjerovanja u uskrsnuće mrtvih, Isus je odgovorio: „Niste li u zabludi zbog toga što ne razumijete Pisama ni sile Božje?“—vs. 24

Impresioniran Isusovim odgovorima, jedan „pismoznanc “ postavio je pitanje zapisano u našem Ključnom stihu, možda sasvim iskreno. „Isus odgovori: ‘Prva je: Slušaj, Izraele! Gospodin Bog naš Gospodin je jedini. Zato ljubi Gospodina Boga svojega iz svega srca svojega, i iz sve duše svoje, i iz svega uma svoga, i iz sve snage svoje!’.“ (Marko 12: 29, 30) Kako je divno sveobuhvatna ova Isusova izjava, citirana izravno iz 5. Mojsijeve 6: 4, 5.

Isus je otišao dalje od pitanja pismoznanca, izjavivši da je Druga zapovijed povezana s Prvom, naime: "Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe." (Marko 12: 31) Ovdje je Isus ponovno citirao Stari zavjet. (3.Mojsijeva 19: 18) Koliko je toga rečeno u vrlo malo riječi. Biblija otkriva Boga milosrđa, suosjećanja i ljubavi, što se očituje u njegovim odredbama za dobrobit njegovih stvorenja. Božja Riječ također opominje svoja stvorenja da zauzvrat vole, predstavljajući visoko mjerilo postupanja s našim Stvoriteljem kao i s našim bližnjima.

Ovaj Božji zakon još nije shvaćen u svom punom smislu. Ograničeni pristup ovom mjerilu mogao bi se naći u spisima Konfucija, u smislu da se ne smije činiti drugima ono što ne bi želio da drugi čine tebi. Kakvu suprotnost, međutim, vidimo kada ovo uspoređujemo s Svetim pismom! Jedna je samo negativna izjava; druga je pozitivna: „Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe.“

Doista, mnogo toga u Božjem zakonu označava ga
OŽUJAK - TRAVANJ 2026

božanskim. Kako bi svijet bio lijep kad bi ljudi bili sposobni i voljni živjeti prema ova dva velika zakona. Svatko bi volio Nebeskog Oca svim srcem i dušom. Svi bi voljeli svoje bližnje kao same sebe, nastojeći im služiti koliko god im se pruži prilika. To bi bio Raj. Hvala Bogu, to je ono u što smo uvjereni da će svijet tek postati kada se uspostavi Mesijansko kraljevstvo. ■

Vježbanje u pobožnosti

Ključni stih: „Svjetovne pak i bablje priče odbijaj! Vježbaj se u pobožnosti! Uistinu, tjelesno vježbanje malo čemu koristi, a pobožnost je svemu korisna jer joj je obećan život – sadašnji i budući.“

1. Timoteju 4:7,8

Izabrani tekstovi: 1. Timoteju 4:7-16

U Pavlovoj prvoj poslanici Timoteju, apostol ga naziva „pravim sinom u vjeri“. (1. Timoteju 1: 1-2) Postoje dokazi da je Timoteju nedostajalo samopouzdanja kada ga je Pavao prvi put pozvao da stupi u službu. Apostol ga je potom podsjetio na vjeru koju su pokazale njegova majka i baka te da se ne podvrgne „duhu bojažljivosti“. (2. Timoteju 1: 5-7) U drugoj prilici, Pavao je zamolio Korinćane da ne zastrašuju Timoteja kada ga posjeti, pokazujući svijest o njegovoj mogućoj nesigurnosti. (1. Korinćanima 16: 10) U našem Izabranom odlomku iz Svetog pisma, apostol potiče Timoteja: „Nitko neka ne prezire tvoje mladosti.“ (1. Timoteju 4: 12) Iako osobne prirode, Pavlova ohrabrenje Timoteju može se primijeniti na svakog člana crkve.

U našim Ključnim stihovima, Pavao potiče Timoteja da razmotri suprotnost između tjelesne vježbe i pobožnosti. „Tjelesno vježbanje malo čemu koristi, a

pobožnost je svemu korisna jer joj je obećan život.“ Mnoge studije pokazale su psihološke koristi tjelovježbe, uključujući smanjenje simptoma depresije i anksioznosti, smanjenje razine stresa te povećano samopoštovanje i samopouzdanje. Pavao ne odbacuje tjelesnu tjelovježbu kao gubitak vremena, već je preporučuje kao vrijednu. Drugdje apostol navodi da je naše tijelo hram Duha Svetoga kojeg je Bog dao i otkupio dragocjenom krvlju Kristovom. Stoga bismo trebali slaviti Boga održavajući se spremnima za njegovu službu.—1. Korinćanima 6: 19, 20

Nakon što je priznao praktičnu vrijednost tjelesne vježbe, Pavao odmah naglašava superiornost vježbanja „za pobožnost“. Podsjeća Timoteja na njegove pastoralne obveze, ne zato što ih je zaboravio ili zanemario, već da ga potakne da nastavi na taj način. Kaže Timoteju da uputi crkvu da odbije i odbaci sva profana i mitska učenja te da potiče na vježbanje istinske pobožnosti. Treba poticati braću da priznaju Božju vjernost i vide prihvatljivost božanske poruke. Timotej treba podsjetiti vjernike na povlasticu rada i trpljenja pogrda radi Krista. Treba ih naučiti da se „pouzdamu u Boga živoga, koji je Spasitelj svih ljudi“.—1. Timoteju 4: 7-10

Pavao govori mladom Timoteju da „bude uzor vjernicima.“ (vs. 12) Njegove riječi, ponašanje, ljubav, duh, vjera i čistoća trebaju biti uzor, ne samo u javnom govoru, već i u svakodnevnim životnim poslovima. Takav primjer mora započeti iznutra, u njegovom srcu i umu. Zatim se unutarne milosti njegovog kršćanskog karaktera trebaju očitovati izvana u njegovom govoru, ponašanju i djelima.

Pavao zaključuje svoju opomenu Timoteju rekavši: „Dok ne dođem, posveti se čitanju, ... poučavanju. Ne zanemari milosnog dara koji je u tebi, ... Oko toga nastoj, sav u tom budi.“—vss. 13-15

Poziv i vjernost svakog kršćanina počivaju na načelima „pravednosti i svetosti istine“. (Efežanima 4: 24) Vjernici su pozvani odražavati Božji karakter: „Kao što je svet Onaj koji vas pozva, i vi budite sveti u svemu življenju.“—1. Petrova 1: 15 ■

Davanje drugima

Ključni stih: „Kako siromaha nikad neće nestati iz zemlje, zapovijedam ti: širom otvaraj svoju ruku svome bratu, svome siromahu i potrebitu u zemlji svojoj.“

5. Mojsijeva 15:11

Izabrani tekstovi: 5. Mojsijeva 15:4-11

Knjiga 5. Mojsijeva opisana je kao sažetak cijelog Božjeg zakona. Gotovo cijela knjiga ponavlja zapovijedi i upute koje je Bog dao Izraelcima preko Mojsija. Bog je dao svoj zakon Izraelu kao upute kojih se trebaju pridržavati. Sljedeće Mojsijeve riječi pokazuju nam da je Božji zakon, takoreći, stručni vodič o tome kako treba živjeti. „I naredio nam je JAHVE da sve ove naredbe vršimo u strahopoštovanju prema JAHVI, Bogu svome, da bismo uvijek bili sretni i da živimo kao što je to danas.“ —5. Mojsijeva 6: 24

Upravo u toj pozadini Božje dobrote, on preko Mojsija govori Izraelu da siromaštvo nikada ne mora postojati u Izraelu ako narod sluša njegove zapovijedi. Naša lekcija smještena je u dio 5. Mojsijeve usmjeren na različite upute u vezi s bogoslužjem. Prethodno poglavlje dijeli životinje na čiste i nečiste i daje upute o davanju desetine. Sljedeće poglavlje raspravlja o blagdanu Pashe i drugim blagdanima unutar izraelskog kalendara bogoslužja.

5. Mojsijeva 15 može se promatrati kao nagovještaj Božjih riječi koje se nalaze kasnije u Izaiji 58: 6, 7, gdje on navodi što zahtijeva od štovanja: „Ovo je post koji mi je po volji, riječ je JAHVE Gospoda: Kidati okove nepravedne, razvezivat' spone jarmene, puštati na slobodu potlačene, slomiti sve jarmove; podijeliti kruh svoj s gladnima, uvesti pod krov svoj beskućnike, odjenuti onog koga vidiš gola i ne kriti se od onog tko je tvoje krvi.“

Naša lekcija ocrta način na koji su Izraelci trebali živjeti svoje živote u štovanju Boga. Trebali su svake sedme godine obilježavati subotnju godinu, u koju su im se dugovi trebali opraštati. (5. Mojsijeva 15: 1-3) Trebali su otvoriti svoja srca i ruke onima kojima je potrebno, pružajući im sve što im nedostaje. (vss. 7-10) Nije smjelo biti nikakvih uvjeta. Ako je postojala potreba, trebala se zadovoljiti. Među njima ne bi bilo siromašnih ako bi vjerno držali Božje zapovijedi.

U Starom zavjetu Gospodin je jasno pred Izraelce postavio zemaljsko blagostanje kao nagradu za poslušnost i odanost njemu i njegovim zakonima. To je bio kamen spoticanja onima koji ne prepoznaju činjenicu djelatelske promjene koja se dogodila kao rezultat Isusove službe. Mnogi su pogrešno primijenili obećanje blagostanja na kršćane, a ta je pogreška rezultirala zbunjenošću.

Zemaljsko blagostanje u sadašnjem dobu nije obećano vjernim kršćanima. Stoga, primjenjujemo zakon ljubavi prema drugima kako nas je uputio apostol Ivan: „Po ovom smo upoznali Ljubav: on je za nas položio život svoj. I mi smo dužni živote položiti za braću. Tko ima dobra ovoga svijeta i vidi brata svoga u potrebi pa zatvori pred njim srce –

kako ljubav Božja ostaje u njemu? Dječice, ne ljubimo riječju i jezikom, već djelom i istinom.“—1. Ivanova 3: 16-18 ■

Jedan u Kristu Isusu

Ključni stih: „Nema više: Židov – Grk! Nema više: rob – slobodnjak! Nema više: muško – žensko! Svi ste vi Jedan u Kristu Isusu!”

Galaćanima 3: 28

Izabrani tekstovi: Galaćanima 3: 24-29

Kad je Isus prvi put poslao svoje učenike da propovijedaju kraljevstvo nebesko, bilo im je rečeno da idu isključivo „izgubljenim ovcama doma Izraelova“. (Matej 10: 5-7) To je bilo u skladu s činjenicom da je Izrael još uvijek bio Božji narod saveza, iako će se to uskoro promijeniti. U današnjem izabranom odlomku iz Svetog pisma Pavao objašnjava što su Izraelci koji su tražili vodstvo kroz uređenje Saveza Zakona trebali shvatiti: „Tako nam je Zakon bio nadzirateljem sve do Krista da se po vjeri opravdamo. A otkako je nadošla vjera, nismo više pod nadzirateljem.“— Galaćanima 3: 24, 25

Današnji ključni stih je Pavlova izjava da su sve razlike koje su prije postojale pod Mojsijevim zakonom sada ukinute, budući da je Isus umro kao otkupna cijena „za sve“. (1. Timoteju 2: 5, 6) Kao rezultat toga, svi koji su imali „uši da čuju“ mogli su doći u Krista. (Marko 4: 9) Kršćanin je sada u Božjim očima imao položaj Novog Stvora. (2. Korinćanima

5: 17) Evanđelje je bilo besplatno za sve, a položaj pojedinca u Božjim očima bio bi kao člana Kristovog: „Ako li ste Kristovi, onda ste Abrahamovo potomstvo, baštinici po obećanju.“—Galaćanima 3: 29

Židovi nisu smjeli misliti da će im naklonost koja je u prošlosti dana njihovom narodu osigurati povlaštene položaje u kršćanskom bratstvu. Slično tome, pogani nisu smjeli misliti da će Židovi, kao narod, biti uskraćeni za prijašnju naklonost pod Savezom Zakona, jer su bili isključeni iz prethodne naklonosti. I jedni i drugi su trebali znati da će Bog od sada zanemariti njihove prirodne etničke razlike i nagraditi svakoga, bio on Židov ili poganin, prema njegovoj ili njezinoj vjernosti kao člana jednog „tijela Kristova“.—1. Korinćanima 12: 12, 13

Praksa posjedovanja robova bila je regulirana institucija u Izraelu i još se uvijek prakticirala u Pavlovo vrijeme. On ne kaže da je sluga koji postane član Kristova tijela slobodan zanemariti želje svog gospodara. Umjesto toga, kaže da Gospodin može blagosloviti roba kao da je "slobodnjak" u Kristu. (1. Korinćanima 7: 21-22) U nekim aspektima, položaj sluge bio bi povoljniji za postizanje poniznosti karaktera potrebne za dobivanje udjela u nebeskom kraljevstvu nego položaj gospodara. Bez obzira na to, rob je trebao znati da Gospodin ne obraća pažnju na njegov zemaljski položaj u pogledu njegove nebeske nade.

Iako su židovske žene često uživale više slobode od žena u drugim drevnim kulturama, izraelski patrijarhalni zakoni ograničavali su ih prvenstveno na domaću nadležnost, odgovornu za odgoj i obiteljski život. Svećenstvo ih je isključivalo i, uz

nekoliko značajnih iznimaka, imale su ograničen pristup Hramu. Pavao sada proglašava da se ovi patrijarhalni zakoni više ne odnose na „sinove Božje, po vjeri u Kristu Isusu.”—Galaćanima 3: 26

Radujemo se što imamo privilegiju dijeliti Evanđelje sa svima. Budimo vjerni Isusovom velikom ovlaštenju da propovijedamo „evanđelje kraljevstva“ kao svjedočanstvo po svem svijetu.—Matej 24: 14 ■

Čekanje Božjeg Kraljevstva

Ključni stih: „Nagrnut će mnoga plemena i reći: ‘*Hajde, uzidi na goru JAHVINU, pođimo u dom Boga Jakovljeva! On će nas naučiti svojim putovima, hodit ćemo stazama njegovim. Jer će iz Siona zakon doći, iz Jeruzalema riječ JAHVINA.*’”

Izaija 2:3

Izabrani tekstovi: Izaija 2:2-4

Blagoslov cijelog ljudskog roda središnja je tema Biblije. Nitko ikad rođen neće biti lišen prilike iskusiti blagoslovljene ishode Božjeg kraljevstva. Bog je to prvi put objavio kroz svoje obećanje Abrahamu: „Kunem se samim sobom, izjavljuje JAHVE: Kad si to učinio i nisi mi uskratio svog jedinca sina, svoj ću blagoslov na te izliti i učiniti tvoje potomstvo brojnim poput zvijezda na nebu i pijeska na obali morskoj! ... Svi će se narodi zemlje blagoslivljati tvojim potomstvom.“—1. Mojsijeva 22: 16-18

Naš ključni stih proročki govori o Božjem obećanom kraljevstvu, čiji će zakoni izaći „iz Siona“. U Starom zavjetu, gora Sion bila je u Jeruzalemu i bila je prepoznata kao sjedište izraelske vlasti. Novi zavjet to uspoređuje sa simboličnim duhovnim Sionom. Ovdje se o Kristovim sljedbenicima govori kao o dolasku u „grad Boga živoga, Jeruzalem nebeski“, što označava ispunjenje Izaijinog proročanstva o Sionu. (Hebrejima 12: 22-24) Apostol Petar također

koristi sionsku simboliku kako bi opisao Kristove sljedbenike kao živo kamenje, ugrađeno u duhovni hram, s Kristom kao temeljnim kamenom, postavljenim u Sionu. Dakle, Petar povezuje starozavjetni Sion s novozavjetnom crkvom.—1. Petrova 2: 4-6

Isus je propovijedao Božje kraljevstvo svima koji su imali uho da čuju. (Marko 1: 14; Luka 4: 43) Njima je također uputio ovaj poziv: „Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka danomice uzima križ svoj i neka ide za mnom.“ (Luka 9: 23) U roku od samo nekoliko godina nakon njegovog uskrsnuća iz mrtvih, poruka Evanđelja počela se širiti svim narodima. (Djela apostolska 1: 8) To je bilo posebno očito onima koji su željeli postati dio sionske klase, na koje se odnose ove riječi: „Vjerodostojna je riječ: Ako s njime umriješmo, s njime ćemo i živjeti. Ako ustrajemo, s njime ćemo i kraljevati.“—2. Timoteju 2: 11, 12

Ovo Evanđelje se propovijeda već dvije tisuće godina, ali sionski stalež još nije potpun. Standard je visok i većini neprivačlan. Isus je izjavio: „Doista, mnogo je zvanih, malo izabranih.“ (Matej 22: 14) Tako svijet i dalje čeka Božje kraljevstvo. Međutim, ono će sigurno doći, kao što je Isus rekao u svojoj uzornoj molitvi.—Matej 6:10

Našu lekciju zaključujemo ovim riječima iz Ivanove vizije: „Nakon toga vidjeh: četiri anđela stoje na četiri kraja zemlje zadržavajući četiri vjetra zemaljska da nikakav vjetar ne puše ni zemljom ni morem nit ikojim drvećem. I vidjeh drugoga jednog anđela gdje uzlazi od istoka sunčeva s pečatom Boga živoga. On povika: ... 'Ne udite ni zemlji ni moru ni drveću dok

ne opečatimo sluge Boga našega na čelima!’ I
začujem broj opečaćenih – sto četrdeset i četiri
tisuće.“—Otkrivenje 7: 1-4 ■

Nagrada za službu

„Jer ni Sin Čovječji nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj daje kao otkupninu za mnoge.“

Marko 10:45

Bližio se kraj Isusove službe. Više od tri godine Učitelj je pozivao svoje učenike i poučavao ih. Prepoznali su ga kao Mesiju, nasljednika svih Božjih obećanja, onoga preko koga će biti uspostavljeno Mesijansko kraljevstvo, koje će blagosloviti sve obitelji čovječanstva - mrtve kao i žive.—1. Mojsijeva 22: 18; Galaćanima 3: 8

Učitelj ih je nadasve uvjeravao da će, ako budu vjerni, sjediti s njim na njegovom prijestolju. (Matej 19: 28) Međutim, nije im rekao da će njegovo kraljevstvo biti duhovno i da će im trebati „promjena“ „prvog uskrsnuća“ prije nego što mogu biti dionici u njemu. (1. Korinćanima 15: 51, 52; Otkrivenje 20: 6) Još im nije jasno dao do znanja da će proći cijelo doba prije nego što budu dionici kraljevstva i prije nego što se samo kraljevstvo uspostavi među ljudima. Pa ipak, sve je to nagovijestio. Rekao je: „Još vam mnogo imam kazati, ali sada ne možete nositi. No kada dođe on – Duh Istine, ... navješćivat će vam ono što dolazi.“—Ivan 16: 12, 13

Isus je, međutim, počeo učenicima prenositi dio vijesti koje su im bile potrebne da znaju i cijene, kako ne bi bili potpuno shrvani i obeshrabreni. Rekao im je da ide u Jeruzalem; da će mnogo pretrpjeti i biti

ubijen. Petar, uvijek hrabar, tada je dobio strogi ukor. Pokušao je ispraviti Učitelja rekavši: „Bože sačuvaj, Gospodine! Ne, to se tebi ne smije dogoditi!“ Petar je vjerovao da je Isus Mesija Izraelov i da će uskoro uspostaviti svoje kraljevstvo. Bilo mu je nezamislivo da će Gospodin biti ubijen. Međutim, Isus je ukorio Petra rekavši: „Nosi se od mene, sotonu! Sablazan si mi jer ti nije na pameti što je Božje, nego što je ljudsko!“—Matej 16: 21-23

U istoj lekciji, Isus je također uključio izjavu da će „uskrsnuti trećeg dana.“ (vs. 21) Međutim, budući da učenici nisu mogli shvatiti pomisao da će Isus umrijeti, ove dodane riječi morale su im se činiti poput „mračne izreke“ Učitelja koja se činila tako tajanstvenom. Možda su se sjetili i Isusovih riječi u drugoj prilici: „Ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete krvi njegove, nemate života u sebi!“ (Ivan 6: 53) Ovo je bila još jedna zamršena izjava koju nisu mogli razumjeti.

Bilo je mnogo prilika kada učenici nisu mogli shvatiti značenje Učiteljevih riječi; često su im se činile toliko drugačijima od onoga što su očekivali. Na njihovu čast, imali su dovoljno vjere da nastave slijediti Isusa, ali kako su mogli razumjeti riječi koje je izgovorio? Tek nakon Pedesetnice u potpunosti su shvatili situaciju i ono što im je Isus rekao. (Djela apostolska 2: 1-4) Tamo je Duh Sveti počeo pojašnjavati božansko uređenje - da Kristove patnje, uključujući udove njegova tijela, crkvu, moraju doći prve, prije nego što se otkrije slava kraljevstva i počnu blagoslovi svijetu.—1. Petrova 1: 11

Zdesna i slijeva

Još jedno evanđelje nam govori da je majka Jakova i Ivana došla s njima i izrazila njihovu molbu: „Reci da ova moja dva sina u tvome kraljevstvu sjednu uza te, jedan tebi zdesna, drugi slijeva.“ (Matej 20: 20-21) Vjerovali su da je vrijeme za dijeljenje časti kraljevstva vrlo blizu. Ne moramo pretpostavljati da su ova dva draga učenika tražila položaje najbliže Učitelju samo zbog slavljublja. Naprotiv, vjerujemo da su jako voljeli Gospodina i stoga mislili da mogu cijeniti blizinu s njim više nego možda neki drugi učenici. Doista, bilo im je dopušteno da dođu bliže nego većini dvanaestorice. U nekoliko posebnih prilika Gospodin je sa sobom poveo istog Jakova i Ivana, kao i Petra. Bili su s njim na Svetoj gori, i pri buđenju Jairove kćeri, i u Getsemanskom vrtu. (Matej 17: 1-5; Luka 8: 41, 42, 49-56; Marko 14: 32-34) Bili su odani učenici koje je Gospodin jako volio.

Pažljivo zapamtimo Isusove riječi. Izjavio je da će, iako će u njegovom kraljevstvu biti istaknutih mjesta, ona neće biti raspoređena od njega, nego od Oca. Rekao je: „Sjesti meni zdesna ili slijeva – to nisam ja vlastan dati, to je onih kojima je pripremio moj Otac.“—Matej 20: 23

Otac stoji kao predstavnik apsolutne pravde i pravdoljubivosti. Položaji u nebeskoj etapi Milenijskog kraljevstva, kakav god oblik poprimili, ne smiju se davati na temelju puke pristranosti, već na temelju vjernosti i pripadnosti, i sve će biti po milosti. (Efežanuma 2: 8) Sam Gospodin Isus imat će najviše mjesto jer je dostojan. „Onomu koji sjedi na prijestolju i Jaganjcu blagoslov i čast, i slava i vlast u vijeke vjekova!“ (Otkrivenje 5: 12) Doista, Otac je

dao našem Gospodinu čast i veliku slavu, uzvisivši ga sebi zdesna. Vrhunac njegove kraljevske slave doći će kada crkva, tijelo Kristovo, bude dovršena i svi „pozvanici, izabranici, vjernici“ prime obećani „vijenac života“.—Otkrivenje 17: 14; 2: 10

Što znači Kraljevstvo

Stoljećima je među kršćanima vladala zbrka u vezi s kraljevstvom Mesije koje su Isus i apostoli tako često spominjali. Međutim, u početku nije bilo zbrke, niti gotovo dvjesto godina nakon Isusovog vremena. Rana Crkva je vrlo dobro razumjela obećanje da će Mesija doći drugi put. Primit će crkvu da se proslavi s njim i uspostaviti kraljevstvo božanske moći za vladavinu svijetom i podređivanje svega Božjoj volji; i znali su da će ovom mesijanskom kraljevstvu trebati tisuću godina da ispuni svoju misiju.—Ivan 14: 2, 3; Matej 25: 31; Otkrivenje 20: 6

Međutim, malo-pomalo se pojavila teorija da će crkva na zemlji biti organizirana kao Mesijino kraljevstvo i da će osvojiti svijet prije Isusovog Drugog dolaska. Ovo nebiblijsko gledište promijenilo je cijeli tijek crkvene povijesti. Propovijedanje Evanđelja više nije bilo s ciljem pozivanja i usavršavanja „malog stada“, koje bi imalo uho koje čuje i srce koje cijeni, kako bi ih pripremilo za čast i slavu kraljevstva. (Luka 12: 32) Umjesto toga, tijekom se dramatično promijenio. Nakon toga, nastojalo se preuzeti građansku vlast. Počele su spletke, iznosile su se lažne tvrdnje i nastojalo se steći kontrolu nad kraljevima i narodima. Korišteni su progoni; i koliko god je to bilo moguće, nagovaralo se i prijetilo se građanskim vladarima kako bi se uspostavila svjetska vlast crkve.

Neko vrijeme, ova su nstojanja cvjetala; ali od početka devetnaestog stoljeća pomisao na crkvenu vlast nad Zemljom uglavnom je nestala. U nastaloj zbrci, mnogi su izgubili svaku vjeru u Mesijansko kraljevstvo, a malo tko ga traži pri Kristovom Drugom dolasku. U nedoumici, neki raspravljaju o duhovnom kraljevstvu kao o pukom prebivalištu u srcima vjernika. Drugi vjeruju da je Kristovo kraljevstvo sada zastupljeno u velikim svjetskim vladama. Pa ipak, oni su dodatno zbunjeni kada razmatraju zašto su određeni dijelovi Mesijanskog kraljevstva stvorili velike vojske kako bi potencijalno ratovali protiv drugih dijelova istog kraljevstva ili ih uništili.

Rezultat sve te zbrke bio je taj da se mnogima koji se izjašnjavaju kao kršćani biblijska učenja jednostavno ne čine dosljednima ili logičnima. Inače bi vidjeli da Jakov, Ivan i ostali apostoli ne mogu sjediti na „dvanaest prijestolja“ bez vladajućeg kraljevstva. (Matej 19: 28) Također bi vidjeli da kraljevstvo tek mora doći u budućnosti, u skladu s Gospodnjom molitvom: „Dođi kraljevstvo tvoje! Budi volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji!“ (Matej 6: 10) Dok nastojimo saznati i razumjeti više o Božjem planu spasenja, moramo s poštovanjem proučavati Bibliju i svakodnevno „istraživati Pisma“. (Ivan 5: 39; Djela apostolska 17: 11) Čineći to, primit ćemo velike blagoslove i shvatiti da je Mesijino slavno kraljevstvo, iako još nije uspostavljeno na zemlji, „blizu, na vratima“—Matej 24: 33

"Možete li"

Dvojici dragih učenika i njihovoj majci, koja je za njih tražila posebna mjesta blizu Učitelja u kraljevstvu, Isus je dao do znanja da će svaki položaj u

nebeskom kraljevstvu zahtijevati ispunjavanje određenih uvjeta. Nije bilo dovoljno što su bili pozvani na učenje. Nije bilo dovoljno što su se svega odrekli kako bi slijedili Gospodina; što su bili s njim, što su naučili njegova učenja i što su ih prihvatili. Mora postojati nešto više; inače možda neće ući u duhovnu etapu kraljevstva.

Te je uvjete Učitelj objavio rekavši: „Ne znate što istete. Možete li piti čašu koju ću ja piti?“ (Matej 20: 22) Što je time mislio? Koje je značenje „čaje“ i „krštenja“ na koje je Isus mislio, a za koje je rekao da se ne odnose samo na njega samog već i na one koji će biti njegovi vjerni sljedbenici?

Odgovaramo da je Isusova „čaja“ bila ona na koju se on na drugom mjestu osvrnuo, rekavši: „Čaju koju mi daje Otac zar da ne pijem?“ (Ivan 18: 11) U božanskom uređenju Bog je već označio da onaj kome će biti povjerena slava, čast i moć Mesijanskog kraljevstva na blagoslov svijeta, prvo mora pokazati vjernost dostojnu te časti i slave. U slučaju samog Isusa, čaja je značila sva ona iskustva služenja, sramote, poniženja, žrtve i patnje, koja je sve vjerno podnio tijekom tri i pol godine svoje zemaljske službe, a koja je u potpunosti ostvario na Kalvariji kada je uzviknuo: „Dovršeno je!“—Ivan 19: 30

Kao Kristovi učenici, moramo slijediti primjer koji nam je dao dok prolazimo kroz slična iskustva kao i on. Bit ćemo uspješni u postizanju subaštine s Učiteljem u njegovoj kraljevskoj slavi, časti i moći samo ako prije svega pokažemo odanost i vjernost u pogledu patnje, žrtve i služenja, dok hodamo njegovim stopama.—Rimljanima 8: 17; 2. Timoteju 2: 11, 12

Kad je Isus govorio o „krstu kojim sam kršten“, mislio je na svoje krštenje žrtvenom smrću. Ponovno je govorio o tome kratko vrijeme kasnije, rekavši: „Ali krstom mi se krstiti i kakve li muke za me dok se to ne izvrši!“ (Luka 12: 50) Učiteljevo krštenje vodom na početku njegove službe bilo je samo simbol njegovog istinskog krštenja. Njegov silazak u vodu, potapanje u njoj i izlazak iz nje predstavljali su njegov silazak u žrtvenu smrt i njegovo uskrsnuće iz nje. Njegovo pravo krštenje u smrt napredovalo je tri i pol godine, od Jordana do Kalvarije. Kad je na križu povikao: „Dovršeno je!“, mislio je da je njegovo krštenje u smrt dovršeno. Uzdignut je iz tog stanja smrtnog krštenja trećeg dana Očevom moćnom silom, njemu zdesna, na položaj koji će uvijek zauzimati.—Efežanima 1: 19-22; Kološanima 3: 1; Hebrejima 1: 1-3

To je bilo Isusovo krštenje. Značilo je potpuno odricanje od svih zemaljskih prava. Sada je pitao te drage učenike jesu li spremni i voljni slijediti ga do te mjere - biti dionici njegove čaše služenja, žrtve i patnje, te njegovog krštenja u smrt. (Rimljanima 6: 3-5) Samo vjernim slijeđenjem njega mogli su se nadati da će imati udjela u njegovom nebeskom kraljevstvu. Isto načelo vrijedi za sve Isusove sljedbenike. Na svakome od nas je da odluči hoćemo li piti iz njegove čaše i hoćemo li sudjelovati u njegovom krštenju u smrt. Samo ponizni, požrtvovni, moći će ili će biti voljni ući u takvo iskustvo.

Primjenjujući prethodno navedeno na stavove o kraljevstvu koje mnogi imaju, možemo s pravom postaviti ova pitanja. Kako bi se ti osjećaji mogli primijeniti na različita zemaljska kraljevstva? Je li

potrebno da zemaljski vođe sudjeluju u Kristovim patnjama i žrtvuju se do smrti prije nego počnu vladati? Je li teško postići članstvo u zemaljskim institucijama zvanim Kristova crkva? Je li potrebno samoodricanje da bi se ušlo u njih? Jesu li svi koji su u njima „pokopani“ s Kristom u krštenju - u njegovu smrt? Jesu li svi sudionici njegovih patnji? Sigurno ne! Samo ispravan pogled na nebesko kraljevstvo uklapa se u ove različite izjave. Moramo uvidjeti da je to „dragocjeni biser“ koji treba dobiti, a za koji se sve ostalo mora žrtvovati.—Matej 13: 46

"Možemo"

U izvještaju o ovom događaju učenici su odgovorili Isusu: „Možemo!“ - to jest, bili su spremni prihvatiti piti iz Učiteljeve čaše i sudjelovati u njegovu krštenju. (Matej 20: 22) Nisu jasno znali što sve to znači; ali bili su sposobni i voljni učiniti sve što bi Isus naredio. Tako mora biti sa svima koji će, poput tih vjernih učenika, biti „nadmoćni pobjednici“ i sudjelovati s Otkupiteljem u slavi, časti i besmrtnosti obećanoj članovima njegovog „tijela“, crkvi.—Rimljanima 8: 37; 2: 7; 1. Korinćanima 12: 27

U izvješću koje razmatramo, Isus je odgovorio učenicima: „Čašu ćete moju doduše piti, ali sjesti meni zdesna ili slijeva – to nisam ja vlastan dati, to je onih kojima je pripremio moj Otac.“ (Matej 20: 23) To jest, njihova spremnost je sve što je Gospodin razumno mogao zahtijevati od svojih učenika. Nitko od nas nema moć i sposobnost koju je Isus posjedovao. Po prirodi smo grešnici. Bio je „svet, nedužan, neokaljan, odvojen od grešnika.“ (Hebrejima 7: 26) Stoga možemo jednostavno posvetiti svoju volju činjenju dobra. Gospodin nas

mora uzeti pod svoju skrb i u svoju školu patnje i iskustva. Tada će nam dati lekcije potrebne da dokažemo svoju odanost i vjernost, čak i do smrti. Kako je milostivo što nam je Bog, zbog naše slabosti kao članova palog roda, u Spasitelju dao „milosrdnog i ovjerovljenog Velikog svećenika.“ (Hebrejima 2: 17) Dakle, samo kroz Isusa možemo se nadati da ćemo postići nebesko kraljevstvo.

Glavni sluga—Najpoštovaniji

Drugi apostoli bili su ogorčeni što su Jakov i Ivan, zajedno sa svojom majkom, podnijeli takav zahtjev. (Matej 20: 24) Međutim, taj je događaj pružio Isusu priliku da postavi smjernice koje moraju upravljati onim što će predstavljati veličinu u Mesijanskom kraljevstvu. Tko god bude najviše služio drugima, s poniznošću i ljubavlju, time će Bogu pokazati veću podobnost za viši položaj. (Galaćanima 5: 13) To se razlikuje, kako Isus kaže, od uobičajenog tijeka stvari, gdje gospodovanje obično ne znači služiti drugima, već biti služen.—Luka 22: 25, 26

Vladavina kraljevstva bit će takva da će onaj koji najviše služi imati najveću čast. Sam Isus je iznad svega sluga iznad svih ostalih. Stoga je njegov položaj najviši u kraljevstvu po božanskom imenovanju, a drugi će se rangirati uz njega proporcionalno njegovom duhu ljubavi, služenja, poslušnosti i odanosti. Svojim sljedbenicima Učitelj je rekao: „Ako mi tko hoće služiti, neka ide za mnom. I gdje sam ja, ondje će biti i moj služitelj. Ako mi tko hoće služiti, počastit će ga moj Otac.“—Ivan 12:26 ■

Datum Gospodnje Večere 2026.

Ove godine pravo vrijeme za obilježavanje Spomen-danu našeg Gospodina Isusa je nakon zalaska sunca u utorak, 31. ožujka 2026.

Obećanja

*I dok su blagovali, uze Isus kruh, izreče
blagoslov pa razlomi, dade svojim
učenicima i reče: »Uzmite i jedite! Ovo je
tijelo moje!«*

*I uze čašu, zahvali i dade im govoreći:
»Pijte iz nje svi!*

*Ovo je krv moja, krv Saveza koja se za
mnoge proljeva na otpuštenje grijeha.*

*A kažem vam: ne, neću od sada piti od
ovog roda trsova do onoga dana kad ću ga
– novoga – s vama piti u kraljevstvu Oca
svojega.«*

Mateju 26:26-29